

Jef Aerts

Roversjong

Met tekeningen van
Martijn van der Linden

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij

2024

Vera Kloek zat veilig op haar eieren. Onder de bessenstruik had ze een rommelig nest gemaakt. Daar wachtte ze nu al weken op het eerste piepje.

Maar die ochtend hoorde Vera geen piepje. Uit de boomgaard klonk net een ontzettend kabaal.

Vanonder de struik zag ze de andere kippen in paniek alle kanten op hollen. De oude haan kraaide en klapperde met zijn vleugels.

Er was een vos op de boerderij! Het beest had een tunnel onder de heg gegraven en drong nu de kippenweide binnen.

De arme hennen fladderden tegen het hek op of probeerden tevergeefs in een boom te vliegen. Het was een enorm gekakel en gekrijs.

Alleen Vera bewoog niet. Niemand joeg haar van haar eieren. En zelfs toen de haan een laatste, afgrijselijke keer kraaide, bleef ze rotsvast zitten.

Want dat is nu eenmaal wat alle kloeken doen.

Pas toen ze de voetstappen van de boer hoorde, kwam Vera onder de struik vandaan.

Het was beginnen te regenen. De druppels roffelden op de bladeren van de pruimelaars. Verder was het stil in de boomgaard.

Alle kippen waren weg.

Het gras was bedekt met veren.

Aan de voet van een pruimenboom lag de oude haan op de grond. Hij tokte niet toen Vera in de buurt kwam. En hij vroeg ook niet of er al een eitje piepte.

De boer keek naar Vera en schudde zijn hoofd. Toen tilde hij de haan op en droeg hem de boomgaard uit.

Bij de schuur klonk een klagerig geroep.

Het leek een bang diertje, een diertje in nood.

Voorzichtig stapte Vera op het geluid af. En daarbij tokte ze zachtjes, zoals ze dat deed wanneer ze een kuiken miste.

In de schaduw van de schuur zat een rillend, kletsnat, rossig beestje. Zijn oren hingen slap en de regen drupte uit zijn vacht.

Vera sprong achteruit.

Een vos!

Er was een jonge vos achtergebleven!

Vera moest meteen terug naar haar nest. Maar het welpje gilte hartverscheurend.

‘Ieeuw! Ieeuw!’

Zo’n zielig geluid had Vera nog nooit gehoord. Misschien was hij bij het jagen zijn mama kwijtgeraakt. Vera had nog maar tien stapjes gezet of ze draaide zich alweer om.

Ze keek recht in een stel glinsterende oogjes.

Vossenoogjes.

Maar wel de zieligste oogjes die ze ooit had gezien.